

Sportpark Het Schenge in de zestiger en zeventiger jaren.

Geschiedenis van de Goese Polder (22)

Een sportveld als luxe

Op donderdagmiddag 15 september 1932 was het gemeenteraadsvergadering in Goes. Het raadslid, de heer Visscher *“vreest voor een nog groter tekort nu de werkverschaffing was stopgezet en het Burgerlijk Armbestuur nog zovelen steunen moet.”* De voorzitter (burgemeester Hajenius) merkt op dat nogmaals aan de minister steun is gevraagd en dat het de verwachting is dat daarmee akkoord gegaan wordt. Wat was er aan de hand? Nederland zit in de grootste economische crisis met veel werklozen. In veel gemeenten worden werkverschaffingsprojecten uitgevoerd. In een brief aan de minister van Binnenlandse Zaken laat het Goese gemeentebestuur op 7 oktober 1932 nog eens weten dat het aantal werklozen de komende winter geschat wordt op 80 tot 100 mannen. Vrouwen en jongeren telden nog niet mee, het ging om de man als kostwinner. Het werkverschaffingsobject aan het haventerrein was voltooid. Als nieuw object voor de werkverschaffing had het gemeentebestuur de aanleg van een sportterrein op het oog. De kosten worden geraamd op 59.700 gulden, waarvan 26.000 gulden aan arbeidsloon. Een Rijksbijdrage bedraagt 55% in de loonkosten. Met het project hoopt men de werklozen de winter door te helpen. Tien dagen later komt er toestemming. Aan de Westhavendijk kan men beginnen met de aanleg van een sportterrein.

Sinds het laatste kwart van de 19de eeuw zagen Nederlanders sport en andere lichaamsbeweging steeds meer als een waardevolle besteding van hun (vrije) tijd. Het hield het lichaam gezond, maar was ook goed voor de vorming van karakter en persoonlijkheid. Deze nieuwe zienswijze leidde tot de komst van georganiseerde sportbeoefening in clubs en bonden. Ook in Goes werden sportwedstrijden georganiseerd. Net als in veel andere gemeenten, gebeurde dat – bij gebrek aan sportvelden – op een

weiland dat beschikbaar was gesteld. We lezen in verschillende stukken dat door de voetbalverenigingen in Goes gespeeld werd op terreinen in Wilhelminadorp, dat tot de gemeente Kattendijke behoorden. Ook komen we de naam tegen van de heer Hanken, directeur van de maatschap de Wilhelminapolder. Ongetwijfeld zal hij wel een stuk weiland beschikbaar hebben gesteld als voetbalveld.

Sport als luxe

In een brief aan de gemeenteraad voor de raadsvergadering van 2 december 1932 schrijft het college van burgemeester en wethouders: *“Nu langzamerhand de straten en plantsoenen zijn verbeterd, slooten zijn gedempt en het belangrijke werk ter verbetering van het haventerrein nagenoeg is voltooid, was het voor ons geen gemakkelijke taak om een goed werkobject te vinden.”* Sport heeft duidelijk nog geen prioriteit bij het gemeentebestuur. Het wordt nog gezien als luxe. Pas als men geen andere objecten meer heeft kan gedacht worden aan sportvelden. Toch was het verkrijgen van grond voor sportvelden niet zo eenvoudig. Een eerste keuze op een terrein was afgefallen vanwege de hoge vraagprijzen van de eigenaren. Al snel kwam men bij de Westhavendijk terecht op een weiland naast de gemeentereiniging. Het terrein was al eigendom van de gemeente maar werd verpacht als paardenwei. Het terrein was te klein zodat er nog wat grond bijgekocht moest worden. Een tekening was bijgevoegd, gemaakt door F.G.C. Rothuizen, directeur gemeentewerken en tevens architect. Werkverschaffingsobjecten moesten binnen een bepaalde tijd gestart worden. Als dat niet lukte moest de gemeente aan de minister verlenging van die termijn vragen. Door de gemeente Goes werd verschillende keren verlenging gevraagd. Maar in het voorjaar van 1933 kon men dan toch met de werkzaamheden starten. Bouwmateriaal als zand en grind werd via het kanaal aangevoerd. Om dat naar de overkant van de weg te krijgen werd op 8 maart 1933 aan de provincie Zeeland een tijdelijke vergunning gevraagd om een spoorweg voor kipwagens aan te leggen.

Burg. Hajenius van Goes, onder wiens burgemeesterschap gestart werd met de aanleg van het sportpark.

In 1932 waren ook de onderhandelingen gestart om een stuk grond te verkrijgen. Eigenaren waren de erfgenamen van J.K. van Baalen, die tevens eigenaren waren van de boerderij Klein Frankrijk. De zaken werden behartigd door een curator, H. Kleijn te Arnhem. Op 26 augustus 1932 werd een eerste brief gestuurd. Gelijktijdig ging er ook een brief naar de rentmeester die de grond beheerde. Dat was F. Oele aan de D.D. van de Boutstraat te Goes.

Men wordt het eens over een ruiling van een stuk grond, mits er een sloot wordt aangelegd en pachter Zandee een vergoeding van honderd gulden krijgt. Een ander stuk grond wordt gekocht van het Burgerlijk Ambestuur waarbij een regeling getroffen moest worden met de pachter A. van Dalen.

Nog voor de opening van het sportpark kwam er in augustus 1933 een brief van de KNVB, die slechts één veld goedkeurde voor het spelen van voetbalwedstrijden. De brief werd doorgezonden naar de juist opgerichte *Stichting Goesche Sportbelangen* die het sportpark zou beheren. Het probleem wordt niet opgelost, al wordt er wel gevoetbald door de voetbalverenigingen Goes en Robur. Twee jaar later – inmiddels was R.M. van Dusseldorp burgemeester van Goes geworden – volgt er een nieuwe brief van de KNVB uit Den Haag. Blijkbaar had men in Middelburg met dezelfde problemen te maken. De brief begint met: *“Datgene wat ik hierna ga opmerken zeg ik niet zoozeer nog als secretaris van de*

Propaganda Commissie van den KNVB dan wel als Zeeuw en vooral als oud inwoner van Uwe gemeente.” Blijkbaar zijn de sportvelden wel goed maar is er onvoldoende accommodatie voor grote aantallen bezoekers. Een jaar eerder had de KNVB getracht een belangrijke wedstrijd in Goes of Middelburg te organiseren. Men schrijft: “Zoolang hetzij Goes, hetzij Middelburg geen terrein bezat, waarop tenminste 7 tot 8000 personen den wedstrijd konden volgen, wij nimmer erop moesten rekenen een soortgelijken wedstrijd in Zeeland kon plaats vinden.”

Het sportpark voorziet duidelijk in een behoefte. In 1937 kwamen er verzoeken van de tennisverenigingen “Sla Raak” en ‘t Halve Maantje om tennisbanen aan te leggen. Nu wordt een sportaccommodatie niet meer als luxe gezien maar als een basisvoorziening van een gemeente.

FdK

Voor dit artikel is gebruik gemaakt van informatie van het Gemeentearchief Goes en de website krantenbankZeeland.